

תת"ע 13852/12/16 - המאשימה: מדינת ישראל נגד הנאשם: שפיר נעם אליו

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 13852-12-16 מדינת ישראל נ' שפיר נעם אליו
לפני כבוד השופטת ענת יהב

בעניין: המאשימה: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עוז אמר

נגד

ה הנאשם: שפיר נעם אליו

הכרעת דין

בנוגע לנושא הוגש כתוב אישום המיחס לו כי ביום 11.12.2015 בשעה 23:54 ברחוב בן גוריון 21 בהרצליה העמיד את רכבו במקום המסומן לחניה רכב נכה בלבד, בניגוד לתקנה 72(א)(16) לתקנות התעבורה.

ביום 19.7.17 כפר הנאמן במיחס לו, וטען, כי אמ衲 החנה את רכבו בסמוך לתמרור המצין חניה רכב נכים,อลומ בתמרור הוגבלו השעות תוקן קביעת שעות מסוימות בו מותרת החניה לכל רכב וכי השעה שבה ניתן הדוח מותר היה לחניה באותו המקום.

משמעותו, נקבע מועד לשימוש ראיות.

פרשת התביעה:

מתעם המאשימה העיד עד תביעה אחד - **ר"ס"ר מיכאל עוז**, אשר רשם את הדוח והגישו - **ת/1**.

העד מעיד בחקירותו הראשית, כי בסירור שגרתי בניידת של השיטור הירושלמי, הבחן ברכבו של הנאשם כשהוא חונה בחניית רכב נכה, ברכב לא היה איש.

כמו כן, ציין שחזית הרכב הייתה לכיוון צפון, במקום היה מוצב תמרור 437 תקין, ונראה היטב מכיוון נסיעת הנהג, עוד רשם, שבמקום היה סימון על הכביש המורה על חניית נכה וברכב לא היהתו נכה. פעללה נוספת אותה ביצע העד-

עמוד 1

בוצעה בדיקת מסוף והובրר כי הרכב אינו שייך לנכח.

בדו"ח- ת/1 אף ציין על ידי העד, כי בסמוך למועד הבדיקה היה מקום חניה נוסף עם תמרור, שם היו שעות מותננות. בענייננו מדובר היה בחניה דרומית יותר, עם תמרור 437, ללא כל התנויות שעות.

בחקירה הנגדית ענה העד כי לא צילם את חניית הרכב ועמד על כך שהדברים שנרשמו בדו"ח הינם מדויקים.

פרשת ההגנה:

מטעם הנאשם העיד הנאשם לבדוק כאשר ציין, שהבדיקה בה החניה נמצאת צמוד לכתובתו הקודמת, והיה חונה בה מיד יום.

מוסיף, שבאותו היום וכשירד לחניה הופתע מאותה הדבקת דו"ח שהודבקה על שימוש רכבו. כמו כן, ציין שאף אשתו הייתה עימו.

אומר שלא צילם את חניית הרכב במקום, באותו המועד, אף בהair, שהיום המקום שופץ, ו"אין זכר לחניות הקודמות" (עמוד 6, שורות 16-24).

בחקירה הנגדית- הסכים שהרכב שפרטיו מצוינים בדו"ח **ת/1** היה שלו באותה העת, וחזקתו.

כמו כן, מאשר כי היו 2 מקומות חניה של נכח וכי הוא אינו נכח ולא נשאתו נכח.

מסכים שההתאם לדברים שנרשמו על ידי השוטר, קיימים 2 תמרורי חנית נכח כאשר חניה אחת מותנית בשעות והאחרת לא, אולם טוען שהוא חנה בחניה שmotnit בשעות, בנגד לדברים אותם אמר השוטר.

מעיד שאשתו לא הגיעה להיעד בדבר מקום הבדיקה, ואכן אשת הנאשם לא הגיעה, הסבר לכך לא ניתן (עמוד 7 שורה 9).

סיכון הצדדים:

המationship:

ביקשה להרשיע את הנאשם במיחס לו, צינה כי הדו"ח מפורט מאד, מתייחס לתמרורים המצויים במקום, וביקשה להעדיף את גרסת העד אותו הביאה.

לטענה העובדה שהנאשם לא צילם את מקום חניית הרכב ולא הביא עתה פוטנציאלית-את אשתו, להעид, יש בכך כדי לפגום בעדותו.

הנאשם:

ambil שזכה לו מה העבירה הרשומה בדו"ח, לטענתו מסוים עם רוב טענות השוטר, למעט העובדה שחנה במקום חניה אשר התמרר באותו הרגע מותנה בשעות, כשהוא החנה את רכבו בשעות המותרות.

דין והכרעה:

לאחר ששמעתי את הראיות, את עד הטעינה, ואת הנאשם, אני קובעת כי המאשימה הוכיחה את יסודות העבירה, מעל לכל ספק סביר, ועל כן מרשיעה את הנאשם במiosis לו.

העד אשר העיד בפניי וקרא את אשר כתב בדו"ח ציין באופן מפורט את התנאים באותו היום, את מג האוויר, ציין בפרטות את מקום הרכב, להיכן פni הרכב היו (צפון), כמו כן ציין במפורש ובמודגש כי במקום שתי חניות של רכב נכה, כאשר תמרר אחד מותנה בשעות, והאחר לא, ציין במפורש כי רכבו של הנאשם חונה דזוקה בחניה, שם התמרר איננו מותנה בשעות.

לו לא צין העיד כי במקומות קיימים תמרר נספ, יתכן והיה ספק סביר באותה העדות, שכן יתכן והייתי חשש שמא השוטר לא שם ליבו לעובדה זו, והתבלבל בין החניות, ויתכן שאף יחס את העבירה שלא כדין לנאים.

דזוקה העובדה כי השוטר שם את ליבו לעובדה זו, ואף צין זאת במודגש ובמגע בדו"ח, הרי שמכאן יש בכך משום הוכחה שהנאשם העמיד את רכבו במקום החניה האסור, בניגוד לחוק, ולתמרר על הוראותיו.

דבר נוסף הוא, כי הנאשם לא צילם את רכבו באותו העת, אולם בעיקר לא הביא את אשתו לממן עדות שהיא בה כדי לחזק את דבריו.

מכל אלו אני קובעת כי המאשימה הרימה את הנTEL והוכיחה את ביצוע העבירה מעל לספק סביר.

משכך, אני מרשיעה את הנאשם בעבירה שיוחסה לו.

ניתנה היום, א' טבת תשע"ח, 19 דצמבר 2017, במעמד הצדדים

חתימה